

Tornar a ser llavor

Però tu, que no plores mai, darrere el vidre tancat vius un primer dol



Foto: fRedi

Cada tarda, quan sorties del taller, venies al terreny del costat de casa. A vegades el regaves. A vegades, no feies res. Només seies a la pedra i te'l miraves amb orgull, perquè deies que t'agradava veure que ho havies fet tu: plantar, amb les dues mans, el que un bon dia serien girasols i melons. I mentrestant, agafaves un branquilló i feies dibuixos a terra i s'alçava una mica la pols. Quan va néixer el primer mil·límetre, i es va insinuar una tija i al costat una altra i una altra, ja proclamaves que allò seria el teu hort.

Sona un motor. Corres cap a la finestra del passadís. Et quedes glaçat per fora i encara més per dins. Podries obrir-la de bat a bat i suplicar: para, para! Però sé que això no ho faries mai, i no perquè tinguis Asperger, sinó perquè ets així. Quiet i mut mires, sense apartar els ulls, com durant aquells minuts eterns les rodes lentes i feixugues del tractor -aquell que feia no-sé-quant que no venia- aixafen sense saber-ho les petites vides, tan teves. I qualsevol diria que és una bestiesa, però tu, que no plores mai, darrere el vidre tancat vius un primer dol.

Podries empassar-t'ho. I girar pàgina com fan els altres. Remugar d'amagat tant d'esforç per a no res, insultar el qui feia la seva feina. Però has agafat una bossa marró de la mare i, ves a saber d'on, has arreplegat monedes d'un, dos, cinc, deu cèntims. I deunidó com pesa, sembla que vagi a petar.

Fins que ahir vas demanar-me que t'acompanyés a ca l'Escarré. I ara el terreny de la derrota és ple d'esperances: has clavat una branca i al capdamunt un got de plàstic girat per saber que aquí

hi ha el moresc, i allà al fons els enciams. I ara se t'acut retallar les etiquetes dels paquets i enganxar-les amb un cordill, com si fossin banderes, per saber que al fons hi ha els gira-sols, els pebrots, i més enllà les tomaqueres, i mira, en aquella pujada, les síndries. I que quan puguis omplir cistelles -perquè tot arriba- les repartiràs a tort i a dret entre els veïns, els amics i la família.

La vida, Jaume, ara que seiem just al davant, un en cada pedra, és ben bé això: si mai et trepitgen, tornar a ser llavor.